

de høre Ordet Kommission, ville trække paa Smilebaandet og mene, at vi have haft og have Kommissioner nok. Jeg skal indrømme, at vi have haft mange Kommissioner, men jeg er ikke saa bange for nye Kommissioner. Det er jo i Virkeligheden den Form, hvorunder man allerbedst kan fremme Nydannelser og Nyskabelser i vort Samfund paa det ene eller andet Omraade. En saadan Reform og saadanne Bestræbelser for at tilvejebringe en borgerlig Lovbog ville, som sagt, i Virkeligheden intet koste. Maaske Kommissionens Medlemmer burde have en Smule Diæter, men det kunde i hvert Fald ikke blive meget, og selve Reformens Udførelse i Livet vilde intet koste. Vi have faaet en Retsplejelov, som kodificerer de hidtil spredte Regler paa Retsplejens Omraade, en Straffelovkommission arbejder for at tilvejebringe en Revision af vore Strafferetsbestemmelser, og jeg synes, det vilde være en god Gerning, om man nu søgte at faa et lignende Arbejde i Gang paa den rent borgerlige Rets Omraade. I hvilken Retning det skulde gaa, skal jeg selvfølgelig ikke i nogen som helst Henseende antyde. Det gælder blot om at faa begyndt paa Arbejdet, det vil i Virkeligheden være et Fremskridt for vort Samfund, som man ikke saa let vil kunne overvurdere. Vor Ret har, som jeg sagde før, alt for længe staaet i Stampe, der er alt for mange Omraader, hvor der er fremstaaet nye Forhold i vort Samfund, som vi ikke tidligere have lovgivet om, men som i Virkeligheden trænge til Lovgivning. Jeg skal ikke uddybe det yderligere af Hensyn til det sene Tidspunkt, skønt der var mange Ting, jeg egentlig havde haft Lyst til at fremdrage dette Spørgsmaal vedrørende.

Jeg har saa et Par andre Ønsker at fremføre, de ere meget mindre end det andet, men jeg tror alligevel, at hvis de kunde opfyldes, vilde det være til Gavn for ikke saa faa Mennesker. I Forordningen 16. Januar 1828 findes fastsat, til hvilket Tidspunkt Underretterne skulle holde deres Møder. Det har maaske ogsaa de fleste Steder vist sig formaalstjenligt, at Underretterne begyndte deres Møder Kl. 10 om Formiddagen, men paa den anden Side er der løbet en Del Vand i Stranden siden 1828. Vi have blandt andet siden den Tid faaet noget, der hedder Jernbaner, og det er ikke altid, at Tingtiden passer med Togtiderne. Det er vistnok saadan flere Steder — i hvert Fald kender jeg et Par —, at Togene komme til den By, hvor

Tinget holdes, 3 Kvarter eller en Time efter Retsmødets Begyndelse. Enten skulle Folk saa tage hjemme fra meget tidligt om Morgenen og kunne maaske ikke benytte Jernbanebefordring, eller ogsaa risikere de at komme for sent. Nu maa ganske vist Retsmødet ikke sluttet før en Time efter, at det er begyndt, selv om der i og for sig intet er at foretage, saa i mange Tilfælde vil man alligevel kunne komme tidsnok, men det kan i hvert Fald medføre Tab, idet der ogsaa staaer i Forordningen 16. Januar 1828, at er man ikke til Stede, naar ens Tur kommer, kommer man, hvis man vil have sin Sag for igen, til at erlægge en Kendelse, en Bøde, eller hvad man nu vil kalde det. Der paaføres derved adskillige Beboere ikke saa ringe Ulejlighed, og jeg vil bede den højtærede Justitsminister om at komme med et lille Forslag til Ændring i denne Forordning, der f. Eks. gik ud paa, at efter Indstilling af Dommeren eller Andragende fra Beboerne, eller hvor Justitsministeren i øvrigt skønnede, der var Trang til en saadan Reform, kunde Retten holdes paa en anden Tid, der var mere stemmende med Togtiderne. Det er en Reform, som heller ikke vil koste noget, og som jeg derfor gerne saa gennemført.

Jeg har saa et Spørgsmaal, som nærmest vedrører den højtærede Indenrigsminister. Det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen) omtalte forleden Dag, at der var Tilfælde, hvor Arbejdere indenfor Industrien, som kom til Skade, ikke kunde faa deres Ulykkesforsikring, fordi Arbejdsgiveren ikke havde nogen Pligt til at holde Arbejderne forsikrede, han kunde være sin egen Assurandør, og naar han saa ikke saa sig i Stand til at udrede Forsikringssummen, kunde Arbejderen intet faa. Der er imidlertid ogsaa andre Tilfælde, hvor Arbejdere kunne berøves den Forsikringssum, de egentlig havde berettiget Krav paa. Det er et saadant Tilfælde, jeg vil fremdrage, og jeg vil bede den højtærede Indenrigsminister overveje, om man ikke kunde komme saadanne Folk til Hjælp paa en eller anden Maade, og i hvert Fald, om der ikke kunde indføres en Forandring i Loven paa dette Punkt.

Det givne Tilfælde, hvorfra jeg vil tage mit Udgangspunkt, foreligger saaledes, at en Mandovre paa Fyn fik sin Fod knust i en Maskine. Han ventede selvfølgelig i denne Ulykke at faa den Hjælp, Ulykkesforsikringsloven hjemler i saadanne Tilfælde, men det viste sig, at han intet kunde faa paa Grund af en